

HOUD U KLAAR !

te Brussel, op 11 en 12 februari 1956

heeft de

NATIONALE BIJeenKOMST VOOR ONTSPANNING EN ONTWAPENING

der Belgen plaats, die de confrontatie der meningen zal mogelijk maken van allen, die bedacht zijn op de Verdediging vande Vrede. Zij moet de getuigenis zijn van de Vredeswil van ons Volk.

Voor uw aankoop van smaakvolle Sint-Niklaas-, Kerst- en Nieuwjaarsgeschenken houdt de N.V. "Compadimex"

van 26 november tot 27 december 1955 in de

"Zaal VAN HERCK"
Leopoldstraat 57
ANTWERPEN

een

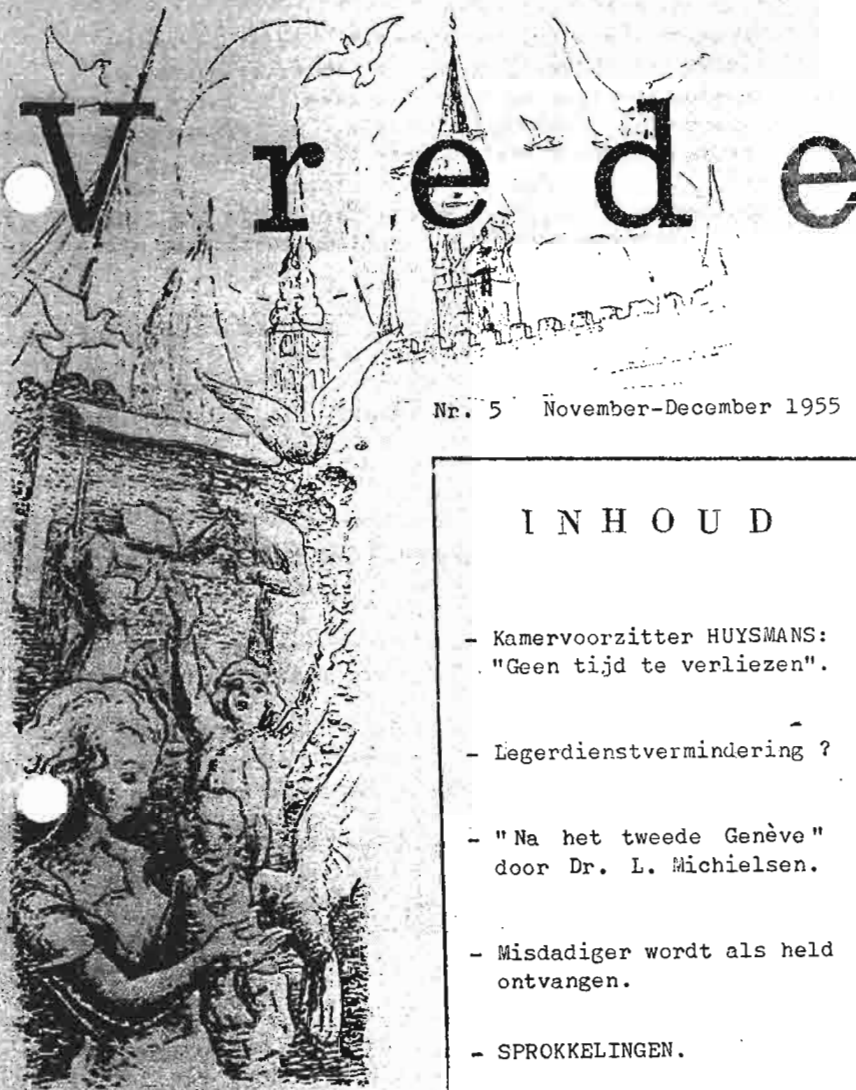
CHINESE AMBACHTKUNSTTENToonSTELLING

van

glas- en porceleinwaren
schilderijen
zakdoeken
tapijten
zijde
lakwaren
tafelkleden
geëmailleerd koperwerk

- toegang vrij -
de tentoongestelde
waren zijn te koop

Verantw. uitg.: Rosa Michaut, Visitandinnestraat 12, Brussel

Nr. 5 November-December 1955

INHOUD

- Kamervoorzitter HUYSMANS:
"Geen tijd te verliezen".
- Legerdienstvermindering ?
- "Na het tweede Genève"
door Dr. L. Michielsens.
- Misdadiger wordt als held
ontvangen.
- SPROKKELINGEN.

GEEN TIJD OM TIJD TE VERLIEZEN

Toen in het voorjaar 1955 het Sovjet-parlement de wenselijkheid uitdrukte de volksvertegenwoordigers van Oost en West bezoeken te laten uitvoeren ten einde door de geest van ontspanning en verzoening het wantrouwen te verdrijven, gien ons land op een formele uitnodiging in. De heer Kameel HUYSMANS, Kamervoorzitter, legde bij zijn terugkeer uit de U.S.S.R. volgende verklaring af:

Het doel van onze reis was omschreven in de uitnodiging van de twee voorzitters van de Sovjet-kamers. Er werd ons gevraagd mede te werken aan verstandhouding tussen de volkeren van de Sovjet-Unie en van België. De uitnodiging rustte dus op het naast elkaar bestaan, op de aanvaarding van het afzonderlijk bestaan van verschillende staatsvormen, wat samenwerking niet uitsluit.

Wij hebben de uitnodiging aanvaard met het gevoel, zoals de Sovjet-minister van landbouw het uitdrukte bij zijn bezoek aan de Verenigde Staten: "Om te zien en te vergelijken, en niet om negatieve kritiek uit te oefenen en om het tegengestelde te ontdekken, hetzij in het Oosten, hetzij in het Westen".

De mensen met gezond verstand hebben de mogelijkheid van de vernietiging verworpen. Wij moeten allen samenwerken. Wij willen voortleven, de wereldbeschaving redden en voortzetten. Wij hebben de kans nu. De spanningen van het West moet verdwijnen om te geraken tot een wereld die is geen gevaar in het einde der spanningen, maar een gevaar in het behoud der spanning. Die spanningen moeten verdurd worden en geleidelijk opgeheven worden door ontmoetingen en door systematisch verstandig verhandelen.

Toen 9 jaar geleden een atoombom op Hiroshima werd afgevuurd, liet ons zeggen 100 miljoen mensen dat de wereld niet meer staande. In 1954 is die vernietiging van de wereld tot 2.000.000 gestegen, en in 1955 werd het aantal tot 10.000.000.

Daarom spreek ik van tijd. Wij hebben geen tijd te verliezen.

LEGERDIENSTVERKORTING?

Dat de conferentie der Grote Vier te Genève laatstmaal niet het verheugend verloop der vorige bijeenkomst had, lag enigszins in de lijn der verwachtingen. Maar het is in elk geval niet de breuk geworden, zoals die door velen somber wordt geschetst. Het eindcommuniqué, waarinde overleg plegende partijen zich plechtig verbinden onderlinge geschillen zonder geweld te regelen, is voorzekerde vaste aanwijzing, dat de geest van Genève niet dood is, en de internationale ontspanning verder haar verloop kan hebben, zo de massa's waakzaam blijven in het onderhouden er van.

Gedurende het verloop van het voorbije half jaar werden door een reeks staten legerinkrimpingen doorgevoerd, die onmiskenbaar het gevolg van het

VERHOOGD VEILIGHEIDSGEVOELEN IN DE WERELD

mogen genoemd worden. Bijna elk der oostelijke landen verminderde gevoelig zijn leger-effectieven. Bij die operatie, die nu volop haar beslag krijgt, worden ongeveer 800.000 man naar huis gestuurd. Ook in het Westen doet de ontspanning zich gaandeweg op dit terrein gevoelen, en in sommige landen wordt minstens een vermindering overwogen, al is die vermindering, zoals in Engeland, op zeer lange termijn voorzien. Premier Eden heeft aangekondigd dat tegen 1958 de strijdkrachten met 100.000 man zullen worden ingekrimpt, doch dat de diensttijd ongewijzigd blijft. Clement Atlee, de leider der Labour-oppositie, heeft op het te Margate gehouden Labourcongres geëist dat de kwestie van de strijdkrachten zorgvuldig zou herzien worden in het licht van de wijzigingen, die in de internationale toestand ingetreden zijn.

Het spreekt vanzelf dat we ook stemmen ten gunste van

VERKORTING VAN DE DIENSTTIJD IN ONS LAND

te allen kante horen weerklinken. Het was uit de jeugdmiddens, van elke politieke strekking dan, dat de eerste initiatieven uitgingen.

De resolutie van de Nationale Raad der Katholieke Arbeidersjeugd (K.A.J.) is vermoedelijk wel uit oppositiemotieven ingegeven, maar ze vertolkt langs de andere kant zeer sterk de stroming die in België groeiende is: "Wij betreuren het behoud der militaire inspanningen in het hedendaags klimaat van ontspanning, aldus de gelden verspillend, die zouden moeten besteed worden als hulp aan de onder-ontwikkelde landen. De terugbrenging der militaire kredieten op het peil van 1947 zou tegemoetkomen aan belangrijke eisen van onze klas en arbeidersjeugd".

De Volksjeugd van België eiste van haar kant reeds lang een met sterke redenen omklede terugkeer naar de 12 maanden-legerdienst, en die eis wordt nu ook kracht bijgezet door de Socialistische Jonge Wachten, die in tal van resoluties zich uitspraken voor vermindering van de diensttijd. Alle middelen worden hiervoor onder ogen genomen, ener wordt op de hulp van het A.B.V.V. aangedrongen, omdat in deze eis de steun van de arbeidersklasse noodwendig is.

De resolutie van het Nationaal Congres der S.J.W. is als volgt: Op politiek plan besluiten zij vanaf oktober een

CAMPAGNE VOOR DIENSTVERMINDERING

te beginnen, en verlangen de terugkeer naar de diensttijd van 12 maanden. Zij verklaren zich ook gekant tegen het wederoproepingssysteem. Een week-end zal gewijd worden aan 't geheel van het militair vraagstuk.

Voor elke strekking der georganiseerde jeugd in ons land blijkt er dus een uitgesproken verlangen naar daadwerkelijke ontspanning te bestaan.

Het is de Belgische regering waaraan dit streven moet deelachtig gemaakt worden. De grootste partij in deze regering is de Socialistische partij, die vergroot krediet verworft door het verminderen van de diensttijd van 21 naar 18 maanden. Zij deed dit in een tijd, dat de grootste stappen tot internationale toenadering werden verricht. Die ontspanning kreeg sindsdien meer vorm, waarvoor de federale congressen van de B.S.P., ter voorbereiding van het voorbije landelijk congres, getuigen.

In verschillende federaties kwamen vraagstukken te berde die nauw verband houden met het streven naar inkrimping der militaire kredieten. Halen we hierover enkel de uitspraak aan van verslaggever Jules Bary, nationaal secretaris van de B.S.P. te Doornik: "Het klimaat van ontspanning mag op niet voortijdig in een optimisme van voldaanheid sleuren. Men mag nochtans niet de draagwijdte van de gevoelige verbetering in de betrekkingen tussen oost en West verminderen. De socialistische beweging is eenstemmig in de wens dat de winsten der collectiviteit worden verwezenlijkt ten voordele van de gemeenschap, liever dan voor het budget der landverdediging."

DE CIJFERS

bewijzen dat nu spoedig die weg dient opgegaan te worden. In 1951 bedroegen de oorlogsuitgaven van België 16 % van 't staatsbudget; in 1952: 22,5 %; in 1953: 23 %; in 1954 17,9 % en in 1955: 18,1 %.

We zien vooreerst dat de uitgaven der vroegere regering dezelfde waren. Het budget van 1954, uitgewerkt door die regering, is in 1955 overgenomen door de huidige. De uitgaven verminderden geenszins door de verkorte diensttijd. Voor dit jaar voorziet de regering wel een uitsparing van 1,5 miljard, maar deze is toe te schrijven aan de vermindering van prijs der munitie, en ook wegens het laattijdig leveren van oorlogsmateriaal. Deze uitsparing betekent dus niets, daar 1956 ze zal moeten recupereren. Dit bewijst dat tussen het beheer der ministers De Greef en Spineer financieel geen verschillen bestaan. Zo onze regering wil beantwoorden aan het diepgaande streven der bevolking, en in lijn wenst te blijven met de beweging der internationale politiek, dient er werkelijk iets te veranderen.

In het voornoemd nationaal congres van de B.S.P. heeft het aan stemmen hieromtrent niet ontbroken, en ook de uitgebreide resolutie over de buitenlandse politiek van ons land geeft in grote trekken de beperking van de militaire lasten en inkrimping van de legerdienst weer. Evenzode erkenning van China en de werkelijke pogingen opdat België het zijne zou bijdragen tot een politiek van co-existentie of vreedzaam naast elkaar bestaan. Dat de Belgische regering de Oost-Westhandel niet vrijmaakt (zoals dat officieus bij andere landen wel geschiedde) en China nog steeds niet werd erkend, bevestigt bij ons het vermoeden dat de buitenlandse politiek van de heer Spaak in het buitenland wordt bepaald.

De vredesbeweging acht het zich tot plicht bruggen te slaan, veelmeer dan zich met binnenlandse vraagstukken bezig te houden. Onze houding mag hier echter eens te meer onderstrept worden: Als onze minister van buitenlandse zaken beweert dat de Amerikaanse hulp zou vervallen in geval van geleidelijke Duitse neutralisatie, dan is het niet waar dat de versterking van onze militaire inspanning zal worden gevergd. Onze collectieve-veiligheidsoplossing voor Europa eist niet de geforceerde scheuring tussen West-Duitsland en het Westen. Het betekent niet dat Bonn uit de N.A.T.O. dient te treden, maar wel dat de N.A.T.O. gewoon blijft voortleven totop het ogenblik dat het ontspannen klimaat in Europa zozeer vorderde, dat een natuurlijke opheffing van de verdragen van Warschau en die van Bonn en Parijs aan de orde van de dag treden. De verwerping van de E.D.G. heeft op haar beurt ook niet verhoogde lasten meegebracht. Voor vele landen is het tegendeel waar geweest.

Wij dienen in de publieke opinie voort te blijven hameren op ons standpunt, dat in de loop der laatste jaren onweerlegbaar aanhang won. Onze voorlichting liet ons toe de opklaring der geesten te bespoedigen. Wij zijn verheugd in alle lagen van het binnenlands politiek leven nieuwe bondgenoten aan onze zijde te gevoelen.

Na het tweede Genève

door L. Michielsen

De vier ministers zijn er niet in geslaagd enig akkoord te bereiken. Zo is het nu eenmaal. Men volgt de stellingen van de Wereldvredeeraad en men bekamt resultaten, of men volgt ze niet... en het wordt een mislukking.

Drie punten stonden aan de dagorde : - de oplossing van het Duitse vraagstuk binnen het raam van de Europese veiligheid; - de ontwapening; - de betrekkingen tussen Oost en West.

Het derde punt is minder kapitaal dan de voorgaande twee. En vermits op de eerste twee niets tot stand kwam, lag het voor de hand, dat ook het derde tot geen oplossing komen zou. Wij bepalen ons daarom in deze bijdrage tot het eerste en het tweede vraagstuk.

DUITSLAND EN DE EUROPESE VEILIGHEID.

In het vorige nummer van "Vrede" hebben wij moeten afrekenen met de valse propagandaleuze dat de ondertekening van de Parijse Akkoorden de weg naar de onderhandelingen zou gebaad hebben. De nieuwe ervaring van Genève heeft ondertussen de onnozelmheid van dit gezwets aan het licht gebracht. Het is nu inderdaad voor iedereen duidelijk, dat de onderhandelingen over Duitsland mislukt zijn, omdat de Westersen mordikus bleven vasthouden aan de politiek van de Parijse Akkoorden.

In feite hebben de drie Westersen niet onderhandeld. Kort samengevat was hun houding: Duitse eenmaking in het kader van de Parijse Akkoorden, of niets. Zij hebben er zich toe bepaald een voorstel - waarvan ze wisten dat het onaanvaardbaar was - ter tafel te brengen, met de opmerking aan Molotow dat hij het nemen of laten kon. Molotow heeft het gelaten, en het is wel tamelijk hypocriet daarover verwonderd of verontwaardigd te doen.

Niet voor niets hebben wij onze parlementairen op het ogenblik van de stemming der Parijse Akkoorden met aandrang verwittigd. De politiek die zij bekrachtigden heeft de weg

naar de Duitse eenheid geblokkeerd.

Getrouw aan haar realistische methode gaat de Vredesbeweging uit van de werkelijk voorhanden verhoudingen. Hoe zijn die verhoudingen vandaag ?

Er is een Atlantisch Pakt. Er is een West-Duitse regering. Er zijn de Akkoorden van Parijs. In West-Duitsland zijn de eerste divisies van de nieuwe Wehrmacht in wording. Deze nieuwe Duitse divisies worden geïntegreerd in de Westerse militaire alliantie. De nazi's en de agressieve nationalistten slaan opnieuw een hoge toon aan in West-Duitsland. De vredesstrijders worden met honderden gekerkerd.

Er is een Oost-Duitse regering. Er is een Oost-Duitse leger in wording. Tegenover het Atlantisch Pakt werd het Pakt van Warschau opgericht. Het omvat de Sovjet-Unie, de volksdemocratieën van Oost-Europa en ook Oost-Duitsland.

Duitsland is dus politiek en militair verdeeld. De twee delen van Duitsland behoren tot een militaire alliantie. Deze twee militaire allianties scheuren Europa in twee tegen gestelde blokken.

Zo is de toestand. Een gevaarlijke toestand.

Wat willen de Westersen ? Duitsland één maken zonder het bestaan van de Oost-Duitse regering te erkennen. Het een-gemaakte en bewapende Duitsland in de Westerse militaire alliantie opnemen. Dat is het wat ze trachten te bereiken langs de weg der "vrije verkiezingen", zich steunend op volgende berekeningen: twee derden der bevolking wonen in het Westen, waar de nationalistisch-fasdistische geest niet uitgeroeid, maar sinds jaren gecultiveerd werd en waar allerlei democratische organisaties sinds jaren in hun propaganda door politiematregelen gehinderd worden. Overigens drijven zij de absurditeit zo ver "vrije verkiezingen" te willen houden in een land met bezettingstroepen.

Het gaat niet op de eenmaking van twee staten te willen bewerkstelligen zonder hun beider bestaante erkennen, zonder hun beider akkoord in acht te nemen. Het gaat niet op de Duitse kwestie te regelen zonder de Duitse regeringen te raadplegen.

De Westersen weigeren de Oost-Duitse regering te erkennen. Hun argument is dat deze regering niet op democratische wijze tot stand kwam. De discussie hier over heeft binnen dit bestek geen nut. Maar we merken op, dat de generaals-regering, die dank zij de militaire putsch in Argentinië tot stand kwam na de omverwerping van Peron geen 24 uren wachten moest om door de Westersen erkend te worden. Een ding is het, een regering als bestaante te beschouwen, en een ander ding is het haar een goede regering te vinden. Als de Westersen weigeren de Oost-Duitse regering te erken-

nen, dan kan deze regering zich de luxus permitteren geen enkelvoorstel van de Westersens als bestaande te beschouwen.

Het westerse plan vraagt de Sovjets om Oost-Duitsland, dat nu een gewapend deel is van het Pakt van Warschau, prijs te geven om het inte schakelen bij het Atlantisch Pakt. De Sovjets zijn geen onnozelaars. En zij hebben van het Duitse militarisme een zekere ervaring.

Vóór de ondertekening der Parijse Akkoorden betoogde de Vredesbeweging, dat de Duitse eenmaking mogelijk was op één voorwaarde: door Duitsland te neutraliseren.

Na het van kracht worden der Parijse Akkoorden en ten overstaan van de volstrekte weigering der Westersens om Duitsland te neutraliseren, moest naar een nieuwe oplossing gezocht worden. De enige nieuwe oplossing, die zich nog aanbod en die op het wereldcongres van Helsinki geformuleerd werd, kwam hierop neer: eerst moet een systeem van Europese veiligheid uitgewerkt worden. Het kan in etappen tot stand komen. Allerlei formules kunnen daarbij beproefd en besproken worden; maar het uiteindelijk resultaat moet tot een zo uitgebreid stelsel van vredesverbintenissen leiden, dat het Atlantisch Pakt en de West-Europese Unie eensdeels, en het Pakt van Warschau anderdeels opgeheven worden. Eenmaal zo ver stelt de eenmaking van Duitsland - na de ontruiming van de vreemde troepen uit dat land - geen bijzondere moeilijkheden meer.

Hardnekkig hebbende Westersens geweigerd, al was het maar één moment, de discussie in die richting aan te vatten. Daarom ging men onverrichter zake uiteen.

STEMMEN IN HET WESTEN.

Walter Lippmann, de voornaamste Amerikaanse commentator, in "New York Herald Tribune": "De voorwaarden die de heer Dulles naar Genève bracht, zouden uitstekend geweest zijn, als de Sovjet-Unie onvoorwaardelijk had gekapituleerd. Zijn voorwaarden negeerden volledig de ware geest van Genève, d.w.z. dat, aangezien er nu niets door geweld kan geregeld worden, het nodig is te manoeuvreren, een koop te sluiten en te geven en te nemen. De westerse voorwaardente Genève lieten geen ruimte tot handelen. De westerse ministers van Buitenlandse Zaken verkozen naar de Geneefse conferentie te gaan met de oude Adenauer-voorwaarden, die, naar zij wisten, naar hun deskundigen wisten en naar iedere correspondent wist, geen onderhandelingen toelieten".

Het Britse blad "Manchester Guardian": "Het is niet mogelijk een gevoel van wrevel te ontwijken ten overstaan van de westerse voorstellen. Ze dragen te zeer het kenmerk van de valsspeler. Ze zijn cynisch en hypocriet".

Op de jaarvergadering van de Engelse Coöperateurspartij, die miljoenen leden groepeerd, heeft men met eenparigheid een resolutie gestemd, waarin het afsluiten van een algemeen Europees veiligheidsverdrag gevraagd wordt, bestemd om de bestaande militaire blokkente te vervangen. In de rede van de voorzitter Bell wordt betoogd, dat het de voortzetting van de machtspolitiek was, die een overeenkomst in Genève verhinderde.

In de Franse krant "Expres" lezen we: De Amerikanen hebben Tsjang-Kaï-Sjek voor China, en Diêm voor Viëtnam willen nemen. Eens en voor altijd hebben zij besloten dat Adenauer Duitsland is".

De Belgische senator Relin in de Raad van Europa: "De bestaande militaire bondgenootschappen moeten prijsgegeven worden. Indien men van oordeel is dat het thans nog te vroeg is om af te zien van ons militair bondgenootschap, moet er toch voor gezorgd worden, dat dit geen hinderpaal weze voor onderhandelingen, voor hereniging van Duitsland en voor de ontwapening".

Onze liberale volksvertegenwoordiger Kronacker in de Kamer: "De Westersens zijn naar Genève gegaan met onaanvaardbare voorstellen, en laat ons het erkennen, met voorstellen die wij waarschijnlijk ook niet zouden aangenomen hebben, indien wij ons in het andere kamp bevonden. Men is naar Genève gegaan zonder wisseloplossing, dan wanneer het doel moest zijn: te onderhandelen".

WEERSLAG IN DUITSLAND.

Van groot belang is het, dat de besprekingen van Genève diep doorwerken in het gemoed van de Duitse bevolking.

Het begint bij de Duitsers met de dag klaarder te worden, dat met de Parijse Akkoorden alle perspectief op eenmaking geblokkeerd werd. Het bewustzijn groeit in Duitsland, dat er naar andere wegen en middelen moet gezocht worden. Talloze uitingen hiervan treden aan het licht. Onze vredesvrienden staan helemaal niet meer alleen met hun stellingen. Zij werden sinds lang bijgetreden door de Duitse sociaal-demokratische partij, wier woordvoerden Ollenhauer na Genève zijn mening aldus formuleerde: "Wat wij op dit ogenblik aanbevelen is de ontwikkeling van de menselijke contacten tussende twee zones op het gebied van cultuur, het verkeer en de handel. De Akkoorden van Parijs hebben de hereniging uiterst moeilijk gemaakt. De heer Molotow heeft het gezegd in zijn rede, toen hij uitriep dat er tussen de conferentie van Berlijn in 1954 en de huidige te Genève zeer ernstige zaken gebeurd zijn. Men heeft naar mijn mening de zeer grote fout begaan niet eerst met de Sovjet-Unie over de

enmaking van Duitsland te spreken, vooreerst de Parijse Akkoorden ondertekende, waardoor Duitsland bij het Atlantisch Pakt gevoegd werd. De beste oplossing zou zijn dat het herenigde Duitsland bij geen der militaire blokken aansloot, maar deel zou uitmaken van een veiligheidssysteem, dat Oost en West omvatten zou".

En deze opvatting blijft niet beperkt tot de sociaal-democratische oppositie in West-Duitsland. Zij wint dermate veld in de liberale partij, dat haar voorzitter Dehler de herziening der Parijse Akkoorden opwerpt. Overigens verwijt hij de Duitse afvaardiging in Genève geen contact te hebben genomen met de Sovjet-vertegenwoordigers. Doordat de liberale partij deel uitmaakt van de regeringscoalitie, dreigt hier een lastige situatie voor Adenauer uit te ontstaan.

"Stockholm Tidningen" beweert: In West-Duitsland wordt de mening steeds weer verbreid, dat de hereniging beter is dan de Parijse Akkoorden.

Het is omdat steeds meer Duitsers het dilemma zo zien dat Walter Lippmann tot de conclusie komt: "Een zeer sterke Duitse oppositie, geenszins beperkt tot de sociaal-democraten, heeft steeds volgehouden, dat Duitsland niet herenigd kan worden als gewapende staat in het westers militair bondgenootschap. Er is nu een ernstige mogelijkheid dat het Westen buiten de onderhandelingen voor de regeling der Duitse kwestie zou gehouden worden."

Deze vrees kan het begin van de wijsheid worden.

ONTWAPENING.

Wanneer het in zake ontwapening op niets uitliep, dan is de reden zeer eenvoudig.

Het vraagstuk omvat drie uitzichten: - dat van de atoombewapens; dat van de klassieke wapens en strijdkrachten; dat van de controle.

De volstrekte weigering van F. Dulles om op de eerste twee punten enige verbintenis aan te gaan, bracht er hem toe zich meer dan ooit op het vraagstuk van de controle te werpen. De discussie van het kapittel der controle werd vastgehouden om het hoofdstuk van de ontwapening niet ter sprake te laten komen. De discussie over de controle was het rookgordijn, waarachter de weigering tot ontwapening schuil ging.

Maar zolang men zich niet tot ontwapening zelf verbindt, heeft het geen zin over controle te spreken. De wederzijdse spionage tot een officiële instelling verheffen, heeft niets uit te staan met vredespolitiek. Niet de bestaande legers en bewapeningen moeten geteld worden. Het zijnde vermindering van klassieke wapens en strijdkrachten en het verbod

van atoombewapens, die het voorwerp van een nauwkeurige controle moeten uitmaken.

Niet de bewapening, maar de ontwapening moet gecontroleerd worden.

Het is in dat licht dat de vele tamtam rond het Plan Eisenhower moet gezien worden. De Amerikaanse president stelt voor mekaars grondgebied van uit de lucht te inspecteren en te fotografiëren. Maar het moet toch klaar zijn dat - precies ingevolge het bestaan van atoombewapens - inspectie van uit de lucht niet kan volstaan om tijdig een verrassingsaanval te signaleren, maar ruim voldoende is om de objectieven van het andere kamp - met het oog op een massale verrassingsaanval - in kaart te brengen.

Het plan Eisenhower is niet interessant voor wie geen verrassingsaanval met atoombewapens beoogt; het is wel interessant voor wie het tegendeel voorheeft.

Er is meer: wederzijdse controle van de huidige bewapening betekent het aanspannen van de drijfveer tot de wedloop.

Kroesjtsjev heeft dat zeer eenvoudig toegelicht: "Stel u een ogenblik voor dat Sovjet-vliegtuigen Amerika overvliegen en omgekeerd. De Amerikanen zouden ontdekken, dat wij zeer veel luchtbases hebben en daaruit besluiten er een groot aantal aan te leggen om het evenwicht te herstellen. Ofwel zijn wij het, die zouden zien dat er heel veel bases in Amerika zijn en besluiten het evenwicht te herstellen. Het evenwicht in zulke omstandigheden herstellen betekent het opvoeren van de bewapeningswedloop."

Dit betekent geenszins, dat inspectie van uit de lucht niet één van de vormen van controle zou kunnen worden; het komt er alleen op aan te bepalen in welk stadium van ontwapening en controle dit procédé zou toegepast worden.

Controle moet uitgebreid worden in dezelfde mate als er ontwapeningsakkoorden tot stand komen.

- oo O oo -

ONTSPANNING IN HET HUISGEZIN.

Wanneer tegenwoordig in een sovjet-huishouden ruzie gemaakt wordt, hoort men dikwijls een der echtgenoten uitroepen: "Lieveling, ge zoudt bepaald de geest van Genève moeten inachtig zijn!".

oo

MISDADIGER WORDT ALS HELD ONTVANGEN !

Professor C. Clauberg, gewezen brigadeleider van blok 10, afdeling experimenten, van het uitroeiingskamp Auschwitz. Zo luidt het visitekaartje van deze misdadiger, die dezer dag vanuit Russische gevangenschap in Duitsland is weergekeerd. Er was overeengekomen de misdadigers, die nog niet voldoende hadden geboet, in Duitsland opnieuw gerechterlijk te vervolgen. In plaats daarvan ontving hij de gebruikelijke zesduizend mark, werd door volksvertegenwoordigers begroet, sprak voor de televisie, enzomeer.

Clauberg, geslachtskundige, hield te Auschwitz sterilisatieproeven op Joodse vrouwen. Duizenden werden onvruchtbaar gemaakt, ook met het doel contrastpreparaten te vinden tot het maken van röntgenopnamen. Met een elektrische spuit werd een vloeibare cementachtige massa ingespoten, waarbij de vrouwen zich kromden van pijn en vaakergbloeden. De inspuitingen werden met röntgenopnamen gecontroleerd, en drie tot zes maal herhaald op dezelfde vrouwen, met tussenpozen van drie tot vier weken. Zijn injecties veroorzaakten zware inwendige verbrandingen en ontzettend veel pijn, vooral omdat ze zonder enige verdoving werden toegebracht.

Carl Clauberg beweert nu dat hij honderden gevangenen het leven heeft gered. Hij vergeet er echter aan toe te voegen dat de vrouwen slechts de verschrikkelijke keus hadden ofwel vergast, ofwel aldus gemarteld te worden. Hun leven werd enkel verlengd door deze martelingen, want het einde was meestal toch de afschuwelijke dood.

In het rapport van de Centrale Commissie voor Onderzoek der Nazimisdaden in Polen zijn uitvoerig die proefnemingen van Clauberg vervat. De Centrale Joodse Raad in Duitsland heeft nu geen aanklacht ingediend tegen deze SS-"geleerde" die, zoals het een goed fascist betaamt, de uitgebrachte beschuldigingen hardnekkig loochent. De vraag rijst verder of Clauberg, die ook voor de Duitse chemische nijverheid werkte, niet betrokken was in de productie van Cyclon"B"-gas, dat gediend heeft om miljoenen mensen om te brengen.

Wij vinden het tekenend, maar vooral spijtig, dat eerst nu, verschillende weken na zijn triomfantelijke "Heimkehr" door het parket van Kiel tot zijn aanhouding is overgegaan, dit na talrijke eisen tot vervolging. Er is reeds sprake van een "verminderde toerekeningsvatbaarheid".

Zijn deze feiten niet beklemmend, nu onze Adenauer-partners juist honderd twintig officieren van de nieuwe Wehrmacht bedigden ?

Sprokkelingen.

150.000 GELEERDEN TEGEN ATOOMWAPENS !

De Wereldfederatie van Wetenschappelijke Werkers, die 150.000 geleerden groepeert, heeft aan de Vier te Genève een boodschap gericht tegen de wapens van massale vernietiging. Bij monde van de Britse Nobelprijswinnaar Powell streeft de Federatie het wegnemen van de ondraaglijke atoomlast na: "De afschaffing van de vrees voor de onberekenbare vernielingen, die zouden voortvloeien uit het gebruik van atoom- en waterstofbommen".

WERELDCONGRES VAN DE HOOFDSTEDEN TE FLORENCE.

Van 2 tot 5 oktober kwamen de burgemeesters en gemeenteraadsleden van 37 landen bijeen. De Italiaanse regering had zich officieel laten vertegenwoordigen en de President van de Kamers, M. Segni, zond een boodschap. De vertegenwoordigde staten waren de volgende: Zuid-Afrika, Albanië, Duitse Bondsrepubliek, Oostenrijk, België, Birma, Bulgarije, China, Salvador, Spanje, de V.S.A., Finland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Nederland, Hongarije, India, Indonesië, Iran, Italië, Laos, Liberia, Pakistan, Panama, Peru, Polen, Portugal, Roemenië, Zweden, Tsjecho-Slowakije, Thailand, U.S.S.R., Joego-Slavië en de stad Jerusalem. De Florentijnse burgemeester La Pira zegde op de openingszitting: "Niemand mag nog onwetend zijn van het feit dat op 2 oktober 's avonds te Florence de hoofdsteden elkaar hebben ontmoet. Oosten West zijn vandaag niet meer door een kloof van wantrouwen gescheiden. Zij zijn verenigd door een brug van hoopen vriendschap."

De doeleinden van het congres betroffen de waarde en lotsbestemming der steden. De dreigende atoomoorlog heeft het inderdaad mogelijk gemaakt de culturele schatten, die door de eeuwen en de generaties werden verkregen, te vernielen. De steden moeten gevrijwaard worden tegen de dood die de verdwijning van onze beschaving zou betekenen.

De ontmoeting eindigde met een eenparige motie en een brief aan de U.N.O., en met de plechtige ondertekening van een Vredespaet.

JULES MOCH: SPEDIGE ONTWAPENING.

"Geen enkel land kan er op rekenen aan de kop te blijven in de bewapeningswedloop. De voorraden kernwapens zijn reeds voldoende om de wereld te verwoesten", zo verklaarde in de Franse U.N.O.-ontwapeningscommissie Jules Moch onlangs op een vergadering te New York. "De revolutie op het gebied van de atoomsplitsing verplicht de staatslieden zo spoedig mogelijk een algemene ontwapening tot stand te brengen".

